

3 книги "Вересень"

Володимир Свідзінський

Біла пушинка пливе над сіножаттю – легке суденце,
Несене струменем вітру, куди забажає недбалий.
Десять одного гнізда промінясто розходиться щоглів;
Отже, нема ні стерна, ні весла. Та й навіщо їм бути?
Чи на південь, чи на північ, чи в іншу країну летіти,
Біла пушинка за те не турбує. Знялась куди-луча
Гордо пливе корабель, до завзятого бою готовий.
Тільки ж війська на нім, що одно непомітне зеренце.
Буде пливти і пливти, аж зронивши натомлені крила,
Десять її вітер зневолить упасти в гущавину травну.
Там і лежатиме нишком, підступний притаєвий ворог.
Хмари, повні вологи холодної. Потім надовго
Ляже зима непорушна. Та день неминучий настане,
Кинеться сніг, загурчить, затуркоче. І кільчик тоненький
Він до трави молодії тулитися боязко буде.
Голову потім підвівши, упевнено гляне круг себе.
"Буду владати цією країною. Чуєте, трави?
Тут розцвіту, розхилюся, розсію потужний нащадок.
Слово незламне моє. Зачувайте, готуйтеся до бою".